

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Bouře klusala skrz lesy, sbíhala po příkrých svazích, šplhala po balvanech a soustředila se na to, aby šetřila síly. Nemohla uhánět tryskem až do tábora Divoké smečky, ne když měla hřbet pokrytý ranami, které se mohly při neopatrném pohybu znovu otevřít. K čemu by to bylo, kdyby dorazila do cíle unavená, slabá a se zjitřenými ranami?

Soustředila se na své tlapy dusající po jehlicích, na svědění v hojících se škrábancích a na to, aby neustále četla stopy ve svém okolí – to poslední, co teď potřebovala, bylo, aby se znovu ztratila a překročila hranice vlčího území. Potok nechala daleko za sebou a věděla, že nejspíš běží téměř na opačnou stranu, než leží tábor Divoké smečky, ale mělo to svůj důvod – potřebovala najít Neko-nečné jezero. Byla to ta nejjistější cesta, neboť stačilo běžet podél písčitého břehu a útesů, dokud nenarazí na povědomou krajinu. Cesta do míst, kde se usadili Bella a Šíp, jí zabrala mnoho cest Slunečního psa, ale tehdy nikam nespěchala. Doufala, že když se teď soustředí na cestu a bude se zastavovat jen proto, aby se naje-

dla nebo popadla dech, mohla by doběhnout k majáku dřív, než Sluneční pes zaleze do svého doupěte za jezerem. Za předpokladu, že se neztratí nebo ji mezitím nezabijí rozzlobení vlci.

A samozřejmě také za předpokladu, že najde Nekonečné jezero.

Musela se zastavit, což bylo rozčilující, protože běžela o závod se Slunečním psem a ten na ni nehodlal čekat. Pach Nekonečného jezera visel ve vzduchu, ale byl zoufale neurčitý. Bouře se nacházela na neznámém území, a i když byla ráda, že necítí žádné vlky, necítila ani nic jiného kromě borovic a starých stop po lesních zvířatech.

„No tak,“ zabručela, zavětrřila, očichala zemi i kmeny stromů. „Větrní psi, pomozte mi! Kde je jezero?“

Doufala, že dostane odpověď v podobě závanu čerstvého větru, ale nedočkala se. O chvíli později však nastražila uši, protože odněkud zleva zaslechla ostré vřísknutí. Rychle otočila hlavou, až ji z toho nepříjemně zatahalo v čerstvě zaceleném škrábcu na rameni.

„To byl jeden z těch bílých ptáků!“ vyštěkla nadšeně. „Díky, Větrní psi!“ Tohle protivné skřehotání se nedalo s ničím splést. Bouře se za ním rozběhla s přívalem nových sil a dovolila si opatrně zrychlit.

Brzy měla plné nozdry slané vůně Nekonečného jezera a vřeštění ptáků bylo čím dál hlasitější. Les začal postupně řádnout a místo stromů se teď kolem ní míhaly nízké keře. Všimla si, že půda pod jejími tlapami začíná být plná písku a oblázků, a o chvíli později dorazila na okraj příkrého srázu, pod kterým už nebylo nic kromě nedozírné vodní plochy.

Větrní psi si tam hráli na honěnou, od břehu to silně foukalo,

až se z toho Bouři cuchala srst. Proti břehu se hnaly vysoké vlny a bílí ptáci nejistě kroužili v silném větru. U vody nebylo takové teplo, jako když Bouře mířila opačným směrem, ale zároveň ještě nebyla taková zima jako během jejího prvního Ledového větru.

Další Ledový vítr už je nejspíš na cestě... ale dokud nezmrzne voda, tak na tom nesejde.

Zbytek cesty už by měl být snadný. Stačilo, když zahne doleva a bude pokračovat podél Nekonečného jezera, dokud nedojde k majáku a poté k táboru Divoké smečky.

A co potom?

Vítr se jí zakousl do kožichu a v ranách ji zaštípala sůl. Zůstane jí jizvy? Měla pocit, že některé rány jsou na to dost hluboké. Také si nebyla jistá, jestli ještě někdy dokáže ohnout ocas tak jako dřív.

Bylo snazší se soustředit na tyhle věci, skutečné a bezprostřední, než myslet na to, co se dozvěděla od Belly a Šípa, a na ten děsivý závěr, který si z toho vyvodila.

Jak má přesvědčit Divokou smečku, aby jí důvěřovala? Vzpomínala si na tu tíživou, vystrašenou atmosféru, která se ve smečce mnoho měsíců vznášela. Jak si má někdo v takové situaci udržet zdravý rozum?

Bouře se zastavila a očichala vodu v malém jezírku mezi kameny. Nebyla slaná, ale dešťová a Bouře začala lačně pít.

To, co jí řekli Bella a Šíp, do sebe naprosto zapadalo, ale otázkou zůstávalo, jestli Divoká smečka uvěří něčemu, co tvrdí další hlídací pes a jeho družka. Bouře vyšplhala po travnatém svahu na vrcholek větrem ošlehaného útesu, který spadl přímo do Nekonečného jezera. Větrní psi ji tahali za uši, ale cesta byla rovná

a Bouře se dala do běhu. Pohlédla na Nekonečné jezero sahající až k obzoru a zjistila, že ta velká vodní prázdnota ji nějakým zvláštním způsobem uklidňuje.

Měla pocit, že její tělo a mysl najednou uhánějí stejným tempem. Dusot jejích tlap a rychlý dech se zdály být ozvěnou myšlenek, jež se jí honily hlavou.

Jak je mám přimět, aby mě poslouchali? Všechno to zní tak... nepraviděpodobně. Bríza je hodná, milá fena. Je to skutečně jenom mas-ka? A co štěňata? Bríza je zbožňuje... nebo ne?

Rozhodně s nimi trávila mnoho času a štěňata ji měla ráda. Bouři z toho teď ale běhal mráz po zádech. Každý by jí řekl, že když to někdo umí se štěňaty, nemůže to být zlý pes, ale přesto...

Když byla štěňata Štístka a Hvězdy ještě úplně malá, Bouře s nimi netrávila mnoho času. Až díky Chňapovi a Tlapovi poznala, jak jsou štěňata důvěřivá a ochotná se skamarádit s čímkoliv, co včas neuteče.

Stačí si vzít Chocholku, pomyslela si. Jen co slyšeli, že měli sestřičku, hned si vymysleli neviditelné štěně, aby si měli s kým hrát.

A co teprve ty příběhy...

Když Bouře chtěla, aby Chňap a Tlap usnuli, stačilo jim vyprávět klidné příběhy o ptáčcích v hnízdech a králíčcích v norách. Když potřebovala, aby si pospíšili, vyprávěla jim o Větrných psech lovicích Zlatou laň. Oba bratři nadšeně hltali všechny její příběhy a potom je vyprávěli jeden druhému – a Chocholce – tak dlouho, že je Bella jednou musela pochyťat, když si vzali do hlavy, že to budou oni, kdo uloví Zlatou laň, dva pejsci menší než hlava dospělého jelena.

A o čem vyprávěla Štístkovým štěňatům Bríza?

O tajném světě pod jezerní hladinou, kam si každou noc chodí hrát Sluneční pes. Copak se někdo mohl divit, že se Lumpík a jeho sestry rozhodli, že tu tajnou zemi zkusí najít? Neměl se někdo postarat o to, aby věděli, že není skutečná?

Bouře se podívala dolů, kde se vlny tříštily o útes.

Mohli se utopit. Maličká tam skoro zůstala.

Ale Bríza byla připravená je zachránit...

Bouře přidala do kroku navzdory bolesti a pálení v ranách. Naléhavost ji hnala kupředu, uši jí vlály ve větru a krajina se proměnila v rozmazanou šmouhu.

Chtěla, aby se štěňata utopila? Nebo je od začátku plánovala zachránit? Záleželo jí na tom vůbec?

Útes skončil a přešel v příkrý svah vedoucí na pláž. Bouře po něm rychle seběhla dolů.

Nemám pro to žádné důkazy. Hodná, něžná, ochotná Bríza? Průzkumnice, která by nedokázala ublížit králíkovi, natož jinému psovi? Tomu nikdo nebude věřit.

Potřebuju plán! Břeh se stácel do malé zátoky a Bouře si všimla, že přes pláž v jednom místě teče malý chladný potůček. Otočila se, aby zjistila, kde se tam vzal, a zarazila se. Voda vytékala z velké díry, kulaté jako zralá bobule a obklopené stejným tvrdým kamenem, z jakého si dlouhé packy stavěly cesty a doupata.

Bouře si povzdychla. Dlouhé packy měly zvláštní potřebu všechno stavět větší, než bylo potřeba. Vykopání téhle díry jim muselo zabrat mnoho cest Měsíční psice, ale k čemu to celé bylo? Nač jim byla zvláštní podzemní řeka, která přiváděla tuhle vodu právě sem?

Jako by jí nestačila Bríza. Teď si navíc začala dělat starosti kvůli dlouhým packám. Co by se stalo, kdyby se rozhodly kopat tako-

ve díry přímo pod táborem Divoké smečky, stavět si doupata na útesech nebo po nich jezdit svými hlučnými klecemi?

Obezřetně kruhovou díru očichala. Voda se zdála být v pořádku, možná trochu zatuchlá z toho, jak tekla po tvrdém kameni, ale ne jedovatá. Bouře sestoupila do mělkého potůčku a opatrně se přetočila na záda. Dotyk chladné vody byl nádherný a okamžitě odplavil bolest z vlčích škrábanců.

Když se chtěla zvednout, dostala se jí voda do čenichu. Bouře zaprskala a vtom ji uhodila další vzpomínka.

Bríza přece říkala, že na ni zaútočil ten neznámý zrádce! Odtáhl ji k řece a skoro ji tam utopil!

Ostatní si nejspíš myslí, že to udělala Bouře, když byla náměsíčná...

Bouře se zadívala na svůj odraz na hladině, která se vlnila jako rozbitý čirý kámen okolo jejích nohou.

„Nikdo jiný toho útočnicka neviděl. Nikdo nezachytil jeho pach,“ zabručela. Po čenichu jí stékala voda. Bouře se prudce oklepala, po okolí se rozletěly kapky a Bouřina mokrá srst teď připomínala ježčí bodliny.

Byla tam stopa po vláčení v trávě. Bríza byla mokrá a poškrábaná.

„Mohla to udělat sama,“ zašeptala Bouře. „Bylo by to snadné. Fena, která je schopná zabít psy z vlastní smečky, nastražit čirý kámen do jídla, lhát, manipulovat a snažit se utopit čtyři nevinná štěňata? Samozřejmě že by dokázala udělat falešnou stopu v trávě.“

Bouře vylezla z potůčku a pokračovala v cestě.

Existuje spojení mezi Brízou a Strachopsem. Všechno to udělala pro-

to, abychom měli strach a abychom se obrátili jeden proti druhému. Skoro to vypadá... jako by ho krmila!

Proč by jinak pocákala celý tábor králičí krví? Nikomu se tehdy vlastně nic nestalo, nikdo nenašel žádný cizí pach, ale ta krev byla... hrozná. Všechny to vyděsilo, takže pak byli jako na trní. Nemohla to udělat s kořistí zabitou na lovu a donesenou do tábora. Potřebovala na to...

„Živého králíka!“ Bouře zvedla hlavu k obloze a rozzuřeně zavyla. „Proto nesla toho živého králíka!“

Stalo se to nedlouho poté, co Bella a Šíp opustili smečku. Všechno to do sebe zapadalo. Šíp říkal, že viděl Brízu nést živého, zraněného králíka směrem k táboru. Bríza tvrdila, že když se to stalo, byla se štěňaty, a všichni tomu věřili. Jenže štěňata spala, a i kdyby byla vzhůru, byla příliš malá na to, aby pochopila, že mají někomu říct, že u nich Bríza nebyla.

Bouře pokračovala dál, oběhla shluk balvanů uprostřed pláže a najednou si všimla něčeho zvláštního. Stálo to přímo u vody a bylo to tak daleko, že to téměř nebylo vidět, ale...

To je maják! Bouře musela udělat výjimku a poděkovat Psím duchům za to, že dlouhé packy staví všechno tak zbytečně velké a zanechávají své stopy všude po krajině. Dlouhé packy to sice nemohly tušit, ale jejich tajemný maják ukáže Bouři cestu k její smečce.

Pořád nemám důkaz, pomyslela si. *Řeknou mi, že bych si něco podobného mohla vymyslet úplně o komkoliv.*

Když si teď ale Bouře vybavila pohled Brízinyých velkých hnědých očí, necítila přátelství a vřelost. Cítila jen to, jak se jí ježí hřbet.

